

De ijzige hoogtes van de Mont Blanc

Kasper ligt al even met zijn hoofd op mijn schouder. Hij slaapt min of meer. Voor zover het schokken van de bus dat toelaat. Dikke Bus, onze chauffeur, heeft de lichten al een tijdje geleden gedempt. Hier en daar brandt er nog een leeslampje. De muziek, daarnet nog vrolijk en luid, heeft ook plaats geruimd voor relatieve stilte. De bus maakt voor mij te veel lawaai, ik kan niet in slaap vallen. Kasper heeft daar blijkbaar weinig last van, zeker nadat hij een arm om me heen heeft geslagen en zich helemaal naar me toe heeft gedraaid. Ik denk dat hij denkt dat we thuis in bed liggen...

Plots verschijnt er een veel te wakkere kop vlak boven de zetels voor ons. Een brede grijns volgt. "Meeh! Tortelduifkes! Stoor ik, Benji?" Ook nog een veel te luide lach.

"Ge stoort altijd, Sander!" zeg ik.

"Dat gaat een romantische reis worden!" lacht hij. Hij zegt iets tegen de jongen naast hem. Diens kop duikt ook meteen op. En de jongens tegenover ons zijn nu ook wakker.

"Kijk!" lacht een van onze overburen. "Een liefdesnestje! Twee janettekes!"

"Volgens mij slaapt ge thuis samen in één en hetzelfde bed..." zegt Sander extra luid.

Kasper wordt nu wakker. De lachende koppen recht in zijn vizier. Hij zet zich overeind en zegt slaapdronken: "Sander, pipo... ga slapen!"

"Ik slaap nooit op de bus of op de trein, ik wil toch niks van het landschap missen!" buldert hij. Iedereen rondom ons lacht.

Kasper reageert dan zoals alleen hij dat kan. "Slaap lekker, paljassen!" zegt hij en hij trekt de twee reisdekentjes helemaal over zijn en mijn hoofd en hij draait zich duidelijk helemaal naar mij toe. Hij omhelst me en fluistert in mijn oor: "Dobranoc!"

Ik moet lachen. Ik streel in de veilige duisternis zijn hals en wens hem ook "Dobranoc!". Op de achtergrond hoor ik een fluitconcertje en enkele hoogstwaarschijnlijk schunnige en dus grappige opmerkingen.

We hebben erg uitgekeken naar deze reis. Tien dagen naar het verre Zwitserland. Naar de echte bergen van Europa. Een opwindend vooruitzicht. Zeker voor Kasper en voor mij. Wij zijn, in tegenstelling tot heel wat van onze meer welgestelde klasgenoten, nog nooit erg ver op reis geweest. Ik ben wel vaak in Luxemburg geweest, bij mijn nonkel die daar woont, maar in vergelijking met de bergen die we nu gaan zien zijn dat natuurlijk heuveltjes. We gaan zelfs een uitstap maken naar de Mont Blanc in Frankrijk. Het dak van Europa. Kasper is zelf ook nog nooit echt op reis geweest, dus hij kijkt ook enorm uit naar dit avontuur. Dat we dit gaan moeten delen met vele jongens van het tweede middelbaar van het College, dat nemen we er maar bij. In noodgeval duiken we wel onder de dekentjes...

De meeste leerlingen kennen we nauwelijks. We vormen daarom voorlopig allemaal klasgroepjes. Dat betekent dat wij, Kasper en ik, met het meest luidruchtige haantje opgezadeld zitten. Sander uiteraard. De meeste leraars kennen we ook niet. De Grote Leider is een priester waar wij geen les van krijgen. Hij ziet er behoorlijk streng uit. Zijn luitenanten zijn twee LO-leraars, een ervan is de beruchte buikendraaier en de andere kennen we niet. Gelukkig is er Dikke Bus, onze chauffeur en meteen ook reisgids. We kennen hem al van enkele klasuitstapjes. Zonder twijfel is hij de grappigste en meest geliefde buschauffeur van ons deel van de wereld. Hij voert meestal het woord, maar hij kan ook goed luisteren. De meeste

jongens zien hem als een soort papa, waar ge naar toe gaat als ge een probleem hebt of wanneer ge u niet zo happy voelt. Daar dienen papa's voor, heb ik me laten vertellen.

Kasper en ik hebben om één of andere reden een streepje voor bij Dikke Bus. Dat was al zo tijdens de vorige schooluitstapjes. We mogen meestal naast hem stappen en hij reserveert ook vaak een plaatsje voor ons aan tafel of aan het kampvuur. Sander wringt zich daar natuurlijk ook tussen, zonder uitnodiging, maar dat verbaast ons al lang niet meer. Heel wat leerlingen zijn dan jaloers, want iedereen wil de grappen en grollen van Dikke Bus (minder die van Sander) van zo dichtbij mogelijk horen. De leraars vinden dat Dikke Bus tijdens de maaltijden bij hen aan de aparte tafel zou moeten zitten, maar dat gebeurt haast nooit. Hij zit altijd aan een van de lange tafels, omringd door al zijn luistergrage jongens. Dat is dan ook altijd de tafel waar er doorlopend gegierd wordt van het lachen. Behalve wanneer de maaltijd begint, want dan bidt de Grote Leider uiteraard eerst voor en daarna dient er in stilte gegeten te worden. Pas vanaf het dessert mag het wat luchtiger. Onze prettafel houdt zich niet altijd aan die strenge kloosterwet, zodat Dikke Bus achteraf wel eens zijn verontschuldigen moet aanbieden.

"Mannekes..." zegt hij dan fluisterend, "Ik heb een dooske vol met sorry's... ze mogen er daar nog wel een paar uit hebben... als die leeg is, dan vul ik die gewoon weer!"

Alle jongens om hem heen lachen dan luid. Hij reageert daar dan op met: "Oeps! Dat is seffens weer een sorry minder!"

De eerste dag verloopt heerlijk. We stappen al zingend en fluitend door de groene valleien. Kasper en ik (en dus ook Sander) meestal in de directe nabijheid van Dikke Bus. De meest geslaagde, hilarische mop van de reis lanceert Dikke Bus al die eerste dag. Het zou vanaf dan te pas en vooral te onpas het vast grapje van onze klas en misschien wel van onze school worden... Kasper en ik kenden dit grapje eigenlijk al omdat we het Gianni ooit hebben horen vertellen. Maar dat vertellen we niet aan Dikke Bus.

"Het meisje vraagt dan aan haar liefke: vertel me precies hoe ge aan mij denkt!" zegt Dikke Bus met een gespeeld fijn stemmetje.

We hangen uiteraard allemaal aan zijn lippen.

"Als ge dat echt wilt weten, zegt de jongen..." vervolgt hij met een grovere stem, "...meestal met mijn rechterhand!"

Iedereen lacht uitbundig. Ik betrap ook de twee LO-leraars op een glimlach. De Grote Leider wandelt niet mee, dus dat bespaart Dikke Bus alvast een sorry.

De mop verspreidt zich als een lopend vuurtje en diezelfde avond horen we er al heel wat varianten van. Sander natuurlijk met "Niet te hard aan elkaar denken, he tortelduifkes! Morgen wordt een zware dag!" En een andere versie wat verderop in de slaapzaal: "Wie is er linkshandig? Als ge moe wordt, denkt ge dan met rechts?"

Maar diezelfde avond werpen de bergen ook meteen een kille schaduw over die eerste zonnige vakantiedagen. Toch voor Kasper en mij.

We slapen in de slaapzaal in stapelbedden. Kasper heeft voor ons een van de verste hoeken uitgekozen. Hij slaapt boven, ik onder. We hebben geen directe slaapburen, in tegenstelling tot vele andere stapelbedden. Kasper was er als eerste bij om de slaapzaal te verkennen en hij heeft dit rustig hoekje voor ons uitgekozen. Hij is er duidelijk trots op. En ik ben trots op hem.

Maar die eerste avond is geen fijne avond. We zijn natuurlijk allemaal doodmoe van die lange busreis, waarin sommigen geen oog hebben dicht gedaan, en van de eerste lange staptocht door de heuvels. Aan tafel werden we nog wakker gehouden door de verhalen van Dikke Bus, maar eenmaal gewassen aan de wastafels en in ondergoed of in pyjama in de nu toch koude

slaapzaal, komt er van lang napraten en grappen en grollen niet meer zo veel in huis. Iedereen zit stikkapot. Sommigen kruipen meteen onder de dekens en hier en daar ronkt er al na vijf minuten een half of heel stapelbed. Sander is nog klaarwakker en hij komt dan ook nog bij mij op het onderste bed zitten en hij lacht op zijn Sanders: "Meeh, ze hebben weer het gezelligste hoekske gevonden, de tortelduifkes!"

Kasper zit ook nog beneden op mijn bed en hij antwoordt uiteraard op zijn Kaspers: "Ge komt er seffens toch gezellig bij liggen, Sanderke?"

"Daar hebt ge zeker al eens aan... gedacht?" grapt Sander. En dan fluistert hij: "Heeft iemand goesting in een slokske? Ik heb wel wat bij... in mijn thermos!" Hij grinnikt nu. Blijkbaar heeft hij thuis zijn veldfles met iets sterks gevuld. Hij had dat vorige week al aangekondigd, al stond er in de brief aan onze ouders duidelijk dat wie op 'dronkenschap' betrapt zou worden, meteen naar huis zou worden gestuurd.

Kasper en ik bedanken feestelijk. "Ik zou dat niet doen, Sander", zeg ik ernstig.

"Giet het ergens in over en hou het voor de laatste avond!" stelt Kasper voor.

"Hmm... misschien een goed idee!" geeuwt Sander. "Vuurwater aan het kampvuur!"

"Morgen hebben we ook kampvuur..." zeg ik. Of misschien is het eerder het duiveltje in mij, dat dit zegt.

"Ik hou de helft in mijn thermos... voor morgen! Slaapwel, poppekes!" zegt Sander dan en hij gaat zijn eigen bed opzoeken. Eindelijk.

Kasper maakt dan aanstalten om naar boven te kruipen. Maar eerst komt hij dicht tegen me aan zitten en hij fluistert: "Kom ik naar onder of komt gij naar boven?"

Ik kijk hem een beetje verbaasd aan. "Nu?" vraag ik met een glimlach.

"Nee, nu niet... Seffens, binnen een half uurke of zo..."

"Zijt ge gek?" fluister ik. "Kunnen we dat doen?"

"Nee? Waarom niet? We gaan toch niet de hele nacht apart slapen... of wel?" Hij klinkt nu zelf verbaasd.

"Maar... hoe dan 's morgens... als iedereen wakker wordt?"

"Gekske! We worden toch altijd vroeg wakker, allez gij toch..." glimlacht hij. "Dan hopt ge gewoon terug naar beneden..."

Ik lach nu: "Gij hebt ook al beslist waar we slapen? Bij u boven dus? En ik moet dan twee keer verhuizen?"

Hij lacht ook. "Gij zijt de rapste!"

Ik vind dit geen goed idee, of beter... ik vind dit een heerlijk idee, maar ik ben een beetje bang dat iemand, Sander waarschijnlijk, ons 's nachts of heel vroeg 's morgens gaat verrassen... Ik vertel dat aan Kasper.

"Echt? Ge zijt een schrikschijterke!"

"Kom gij efkes hier beneden liggen, bij mij... en dan gaan we beter veilig apart slapen, wat denkt ge?" Ik zie dat hij hier helemaal niet blij mee is. "We zijn toch altijd samen, Kasper, die paar dagen hier... we hebben straks de halve zomer nog..."

"Wilt ge niet dat ik u vasthou om in slaap te vallen?" vraagt hij dan verrassend geïrriteerd.

"Pipo! Natuurlijk wil ik niks liever!" zeg ik iets te luid.

Hij komt nu naast me liggen en doet zonder verder iets te zeggen wat hij altijd doet wanneer we samen slapen. Dicht tegen me aan en zijn arm om me heen.

Ik zucht. "Ge zijt echt gek..." zeg ik, "en ge zijt ook echt warm..."

Hij streelt me onder de dekens.

Ik zucht opnieuw. "Pipo!" fluister ik weer.

Dan weerklinkt er plots, vanuit de duisternis, een welbekende stem. Veel te luid. "Slaapt ge boven of onder, schatjes? Handjes boven de lakentjes!" En dan volgt uiteraard het gegriinnik van Sander. Nog enkele andere jongens lachen.

Een andere stem richt zich tot Sander: "Ligt ge weer te denken, Sander?" Er wordt weer gelachen. Maar dan dooft de hilariteit toch snel uit, de vermoeidheid zegeviert.

Ik draai me nu naar Kasper toe. Ik streel even zijn haren en zijn gezicht. "Ge ziet het... die gaat ons vroeg of laat komen lastigvallen, ge kent hem toch..."

Kasper zucht diep. "Ik verzuip die pipo morgen ergens in een rivier!"

"Ga nu boven..." dring ik aan, "we moeten niet stom zijn..."

"Kom toch boven bij mij... gewoon efkes?"

Ik schud mijn hoofd. "Nee, Kasper, komaan... Ga nu boven slapen."

Hij is duidelijk een beetje pissig wanneer hij naar boven klautert. "Als ge echt niet wilt..." zegt hij ontgoocheld.

"Zo is het nie! Dat weet ge heel goed!" zeg ik stilletjes. "Ik maak u morgen heel vroeg wakker, wacht maar... Denk aan de bergen met sneeuw morgen... en aan de rivieren..."

"Yep!" is zijn enige reactie.

Ik voel me een beetje verweesd. Een beetje triest ook. In de war eigenlijk. Is Kasper nu echt kwaad op mij? Hij moet dat toch begrijpen... heeft hij dan geen schrik van wat anderen zeggen? Ben ik echt een schrikschijterke? Ik overweeg even, enkele tellen, om toch naar boven te klauteren... Dan probeer ik heel erg aan die besneeuwde bergtoppen en die kolkende rivieren van morgen te denken, waar ik zo hard naar heb uitgekeken. Maar dat lukt me niet en ik merk dat ik nu echt ben beginnen tellen...

"Wakker worden, slaapkop!" Kasper schudt me wakker en hij trekt de dekens ruw weg.

Ik ontwaak uit een blijkbaar lange en diepe slaap. Dat tellen heeft dan toch gewerkt. Ik geeuw en ik rek me helemaal uit. Hij maakt daar misbruik van door mijn slaaphemdje over mijn hoofd en armen te trekken.

"Meeh, pipo..." lach ik. Ik zie dat hij in een vrolijke ochtendstemming verkeert. Daar ben ik heel blij om, want ik vreesde dat hij echt kwaad op me was. "Hoe vroeg is het? Iedereen slaapt precies nog?" Ik kijk om me heen en zie slechts hier en daar een beetje beweging. Het eerste licht straalt door de ramen.

"Ik ga me wassen... komt ge mee? Dan gaan we daarna al efkes naar buiten, nog voor het ontbijt..."

Ik geeuw opnieuw, maar ik kruip toch overeind. "Yep!" zeg ik. "Ik kom mee!"

We wassen ons aan de wastafels. Het water is ijskoud en we bibberen. Zeker wanneer we elkaar ook nog met handenvol van dat koude water aanvallen. "Meeh, niet te doen!" roept hij rillend. Ik zie dan dat ik mijn handdoek in de slaapzaal vergeten ben... "Woow, geef me uw handdoek, Kasper... ik ben blauw van de kou!"

Hij veegt zijn haren droog en loopt dan met zijn handdoek weg. "Kom maar halen!" roept hij lachend.

"Ik moet er pipi van doen", zeg ik tandenknarsend.

"Ik denk niet dat u dat gaat lukken..." lacht hij en hij kijkt nadrukkelijk naar mijn onderbroekje.

"Ge gaat uw speelvogelke niet vinden!"

"Onnozelaar!" lach ik. "Gij staat daar niet te bevriezen!"

"Ik kom u ontdooien..." zegt hij en hij wrijft met veel geweld zijn handdoek door mijn haren.

"De rest ook?" grapt hij.

We gaan warme kleren uit onze rugzak halen en we lopen daarna enthousiast naar buiten. Dikke bus en de Grote Leider staan daar rustig een sigaretje te roken. Ze zijn een beetje verbaasd ons te zien. “Das vroeg, mannekes!” lacht Dikke Bus.

“Wat brengt jullie zo vroeg al naar buiten?” vraagt de Grote Leider. Dat is de eerste keer dat hij rechtstreeks iets tegen ons zegt. Hij glimlacht zelfs.

“De bergen, meneer!” antwoord ik heel spontaan.

Ze lachen allebei. “Dat is inderdaad een goede reden om vroeg op te staan... Jullie eerste keer in de bergen?” vraagt de Grote leider.

We knikken. Ik denk dat ze de blijde verwachting in onze oogjes kunnen lezen. Dikke bus zegt tegen de Grote Leider: “Dat zijn mijn twee charelkes!” En hij voegt er aan toe: “Voor dat enthousiasme, daar doen we het toch voor?” De Grote leider glimlacht breed.

“Mogen we even tot aan de rivier, meneer?” vraagt Kasper.

“Maar niet verder!” antwoordt de Grote Leider. “We gaan dadelijk iedereen wakker maken voor het ontbijt. Misschien willen jullie seffens een handje mee helpen in de eetzaal? Nu jullie toch al zo monter zijn?”

We knikken opnieuw. “Zeker, meneer!”

We rennen dan als halve wilden naar de rivier daar beneden. Uiteraard herkennen we het hoog Winnetou & Old Shatterhand gehalte van deze woeste omgeving. Dikke Bus roept ons nog na: “Niet in de rivier, he mannekes!”

“We zijn al gewassen!” roept Kasper terug.

We maken een heerlijke dagtocht. Een steile klim om een fantastisch uitkijkpunt te bereiken. Zicht op wel tien besneeuwde bergtoppen. Met de wolken die de bergen en de dalen bespelen met een sprookjesachtig komen en gaan. Hier kunt ge pas echt wolken lezen, maar we hebben er helaas geen tijd en geen privacy voor.

Natuurlijk weer veel leute en plezier onderweg. Kasper en ik en onvermijdelijk ook Sander vaak in de directe buurt van onze gids, Dikke Bus. We hebben gisteren aan onze tafel tweemaal mogen vaststellen dat een van onze klasgenoten, Marc Twee (er zijn maar liefst vier Marcen, weliswaar twee met -c en twee met -k, in onze klasgroep), de vreselijke gewoonte lijkt te hebben om zijn eigen bord zo boordevol eten te laden, dat er nauwelijks nog iets in de kommen overblijft voor de andere tafelgenootjes. Hij schrokt dan alles naar binnen en hij kijkt zowaar met volle mond en een nog halfvol bord al uit naar een mogelijk nieuwe portie. Dikke Bus heeft nochtans aangegeven dat per tafel de porties wel ruim berekend, maar toch beperkt zijn.

Het gedrag van Marc Twee stoorde de hele tafel, maar niemand heeft echt iets durven zeggen. Dikke Bus heeft nu een plannetje voor het avondeten... Wanneer we bijna thuis zijn, allemaal natuurlijk weer helemaal naar de vaantjes en vooral vreselijk hongerig, zegt hij met luide stem: “Heeft er al iemand honger?” Bijna iedereen in zijn buurt roept luid hoe ongelooflijk hongerig hij wel is. Marc Twee zegt dat hij zo ongeveer dood gaat omvallen. Dikke Bus neemt dan zijn drie musketiers (twee-plus-één eerder) apart en hij fluistert ons zijn plannetje in. We lachen alle drie luid omdat we het al helemaal voor ons kunnen zien. “Maar uw lach inhouden, hé mannekes! Anders heeft hij het snel door!” waarschuwt hij. We knikken met overtuiging.

Kasper, Sander en ik melden ons vrijwillig om voor onze tafel het eten in de grote kommen vanuit de keuken te serveren. De soep maakt nog geen deel uit van het meesterplan. Of misschien net wel, om geen argwaan te wekken... Iedereen slokt die soep op, Marc Twee doet dat volgens mij in één enkele teug, zonder lepel. Hij heeft duidelijk honger. We kijken al naar Dikke Bus, maar die kan zijn lach prima inhouden. Dan schieten wij in actie. Kasper doet de

patatten, Sander de vleesrolletjes, ik de groene boontjes. Marc Twee heeft post gevat aan het begin van de tafel, maar wij beginnen nu net rechts van hem met het doorgeven van de kommen en we zorgen ervoor dat hij als allerlaatste aan de beurt zal komen. Nadat de vleesrolletjes rechts van hem en dus volledig buiten zijn bereik passeren, zie ik al lichte paniek in zijn oogjes. Kasper en Sander zijn intussen op hun afgesproken plaatsen onmiddellijk links van Marc Twee gaan zitten... een geolied plan is het (zie ook Dikke Bus, nu al met een brede grijns). Kasper en Sander scheppen dan hun bord zo vol met wat er nog in de kommen zit, dat de allerlaatste... nog welgeteld nul patatten, nul vleesrolletjes en één boontje voorgeschoteld krijgt. Sander laat dat ene boontje nonchalant op het lege bord van Marc Twee landen.

Alle ogen zijn intussen op de arme jongen gericht. Want intussen heeft bijna iedereen aan tafel door dat er een grapje wordt uitgehaald. Het intrieste gezicht van Marc Twee boven zijn rampzalig leeg bord-met-boontje is hilarisch. Iedereen begint te lachen en enkele tellen later te gieren en te brullen. Marc Twee kijkt nog steeds van ons naar zijn bord en terug naar ons. Dan begint hij te huilen. Hij loopt weg van tafel.

De hele tafel lacht nog steeds. Alle andere tafels in de eetzaal vragen zich af wat er daar aan de loltafel nu weer aan de hand is. Ik zie ook de verre geïrriteerde blikken van de Grote Leider en zijn assistenten. Dikke Bus gaat dan achter Marc Twee aan. Ik denk dat hij zich nu toch wel een beetje schuldig voelt. Wij, de drie, hebben daar voorlopig nog geen last van. We vinden het een heerlijke grap. Sander zegt zelfs enkele keren: "Eten kan toch lekker zijn, he!"

Later zien we dat Dikke Bus met Marc Twee bij de Grote Leider staat te praten. Dikke Bus heeft zijn arm kameraadschappelijk om de schouder van Marc Twee. Er wordt toch alweer geglimlacht, zie ik. Maar dat dit Dikke Bus minstens een set sorry's heeft gekost, daar zijn we het allemaal over eens.

Dan volgt de tweede avond... Deel twee van een zeer ongelukkige en ijzige episode in onze reis. Die langverwachte reis door de bergen, die zich als zo heerlijk en majestueus had aangekondigd...

We zitten allemaal samen rond een groot kampvuur. Iedereen is moe, maar het is veel te gezellig om al aan slapen te denken. Tot onze niet geringe verbazing spelen de LO-leraars gitaar en ze zingen ook nog. Niet eens slecht, vinden we. Bijna iedereen zingt mee, want het zijn de liedjes die we kennen. Uiteraard veel Boudewijn de Groot en Simon & Garfunkel. Geen Supertramp, die kennen de leraars niet... Er zijn zelf gebakken wafels en er is chocomelk en frisdrank.

Dikke Bus zingt ook alles uit volle borst mee. Hij lacht luid wanneer we hem vertellen dat we vinden dat hij heel veel kan... maar niet zingen. Marc Twee zit trouwens naast Dikke Bus. Kasper en ik hebben de arme jongen een bord met een stapeltje wafels gebracht. Helemaal voor hem alleen. Iedereen vindt dat grappig, hijzelf ook. Hij heeft al tegenover ons toegegeven, toen we hem een sorry of twee aanboden, dat het zijn eigen schuld was. Hij lijkt vanavond een veel gelukkiger jongetje. Zeker na zijn derde wafel.

Wanneer het later wordt en sommige jongens al naar bed zijn gegaan, haalt Sander stiekem zijn thermosfles boven. "Slokske?" vraagt hij met een grijns. Ik weiger, want ik weet wat er hoogstwaarschijnlijk in die fles zit. Kasper gaat, een beetje tot mijn verbazing, wel in op die uitnodiging. Hij neemt een flinke slok, rolt dan even met zijn ogen, en ademt diep uit. "Bweugh! Meeh!" fluistert hij.

Ik val bijna achterover van zijn sterke adem.

"Nie slecht, he Kasperke?" fluistert Sander. Hij biedt de fles nog eens aan.

Ik zeg tegen Kasper dat hij dat niet moet doen. "Pipo!" zeg ik.

“Mietje!” zegt Sander tegen mij.

Kasper accepteert het toch en hij neemt een tweede slok. Hij verslikt zich bijna. “Nog altijd even bweugh!” lacht hij.

We zitten of eerder liggen dan gezellig naar de liedjes te luisteren. Sommige liedjes zijn intussen al enkele malen de revue gepasseerd, maar dat stoort niemand. Ik lig nu met mijn hoofd op Kaspers schouder. Heel wat andere jongens liggen intussen ook in die houding. De meer melancholische, romantische liedjes zijn nu duidelijk meer aan de orde dan de vrolijke van daarnet. “Niet beginnen bleiten, he mannekes!” plaagt Dikke Bus. Iedereen lacht.

“Zal ik vragen of ze Benjamin van Louis Neefs kunnen spelen?” vraagt Kasper plagerig.

“Meeh, pipo, niet doen! Echt nie!”

Hij gniffelt en begint dan een beetje dromerig met mijn haren te spelen. Hij doet dat vrij opzichtig. Hij zegt dan iets te luid: “Gaan we slapen, Filiberke?”

Ik deins een beetje terug van zijn alcoholadem. Ik fluister: “Bweugh... vies, Kasper!”

“Ik denk dat het wodka is”, zegt hij lachend en vooral weer te luid. “Nazdrovje!” giechelt hij.

Ik ben nu vrijwel zeker dat hij toen ik even pipi ben gaan doen nog een paar slokjes van die thermos van Sander heeft gehad. Hij krult zijn vingers speels door mijn haren, wat door enkele buurjongens duidelijk wordt opgemerkt. Ik vraag hem stilletjes om daarmee te stoppen. Hij doet dat dan ook. Maar enkele tellen later neemt hij mijn hand en begint hij met mijn vingers te spelen. Hij doet dat zo nonchalant, dat ik besef dat hij een beetje ‘slaapdronken’ is, in beide betekenissen van het woord.

“Zo moe!” zeg ik dan. Ik sta op en wens iedereen goedenacht.

Kasper kijkt een beetje verdwaasd, maar doet dan hetzelfde.

“Ik kom u twee straks toedekken!” grapt Sander.

Wanneer we aan de wastafels staan, zegt Kasper duidelijk geïrriteerd: “Waarom doet ge zo?”

“Hoe doe ik?” vraag ik, ook een tikkeltje geïrriteerd.

“Ik mag nog met geen vinger aan u komen... Ge overdrijft!”

Ik zucht. “Kasper, iedereen zit naar ons te kijken...”

Hij zucht nu ook. “In uw gedachten, ja! Gij zijt een schrikschijterke! Doe toch gewoon...” En hij voegt er aan toe: “En nu vindt ge me zelfs vies?”

“Echt, Kasper? Zijt ge zat? Ik vind u nooit vies, als ge dat nu nog niet weet...”

Hij zegt dan niets meer. Hij wacht ook niet op mij. Hij gaat regelrecht naar de slaapzaal en daar klautert hij meteen naar boven.

Ik kruip ook in bed en ik zeg nog stilletjes: “Slaapwel, Kasper, tot morgen!”

“Yep!” is zijn enige reactie.

Ik voel me net als gisteravond niet gelukkig. Ben ik een beetje kwaad op hem omdat hij aangeschoten is en daardoor ongewild de aandacht trekt? Of ben ik eerder geïrriteerd omdat hij zegt dat ik bang ben van die ongewilde aandacht van de anderen? Waarom is alles zo perfect wanneer we samen-alleen zijn? Ik bedenk hoe fantastisch het zou zijn als we hier samen-alleen zouden zijn... Hier in die bergen, onder die wolken, morgen samen-alleen op de gletsjer van de Mont Blanc. Samen-alleen in die blauwe ijsgrot... Ik begin dan maar te tellen.

De volgende morgen begint de meest ijzige en ijzingwekkende dag van de Zwitserland-reis. Of misschien wel van heel mijn dertienjarig bestaan?

We worden door Dikke Bus allemaal vroeg gewekt. Ik heb het gevoel dat ik nauwelijks heb geslapen. Kasper is het snelst uit bed en hij trekt zonder een goeiemorgen naar de wastafels. Ik volg hem een beetje suf. Dit keer neem ik mijn handdoek mee. Het is al meteen druk aan

de wastafels en de meeste jongens zien er uit als zombies. Zou Sander niet de enige geweest zijn met iets strafs in zijn thermos?

In géén tijd, hoogstens tien tellen, is Kasper al klaar. Hij gaat zonder mij een blik te gunnen naar de eetzaal. Ik haast me opnieuw achter hem aan, al ben ik nauwelijks klaar met tanden poetsen. Net voor we de eetzaal binnen gaan, trek ik aan zijn mouw en ik vraag een beetje hikkend: "Wat... wat is er, Kasper? Zijt ge... kwaad?"

Hij is inderdaad kwaad. Dat lees ik zo in zijn ogen. Hij antwoordt grimmig: "Als ge niet wilt dat ik u aanraak... dan laat ik u wel met rust! Heb maar geen schrik..."

Ik kijk hem verbaasd en geschrokken aan. "Wat zegt ge toch? Komaan, Kasper, ge weet..."

Hij trekt zich los en hij gaat aan tafel zitten. Niet op zijn gewone plaats, niet naast mij. Ik blijf zonder twijfel enkele tellen lang gewoon ter plaatse staan. Ik voel ogenblikkelijk tranen opkomen, maar ik verweer me daar heftig tegen en ik ga op mijn gewone plaats aan tafel zitten.

Ik kijk de hele tijd naar de overkant van die tafel. Naar hem. Ik zie dat hij niets van het ontbijt aanraakt. Hij drinkt enkel af en toe van zijn glas melk. Hij vermijdt overduidelijk dat onze blikken kruisen. Ik eet zelf ook niet. Ik houd wel de tas met warme koffie in mijn beide handen. Sander heeft die voor mij ingeschonken, omdat hij weet dat ik 's morgens altijd om koffie schreeuw.

"Zijt ge ziek, Benji?" vraagt Sander. "Slechte timing, we gaan naar het dak van de wereld vandaag!"

Op de veel te lange busrit naar Frankrijk komt Kasper ook niet naast me zitten. Ik krijg het onvermijdelijke gezelschap van onze babbelzieke Sander. Die begint dadelijk op mijn al gespannen zenuwen te werken.

"Wie is dat schoon manneke waar Kasper naast zit?" vraagt hij plagend.

Ik antwoord niet. Ik kijk ook niet.

"Das een pipo van de Grieks-Latijnse, denk ik..." Hij vraagt het zowaar aan twee andere jongens. Die bevestigen dat. "Dat ziet ge zo... met zijn haar zo kort, meeh!"

Ik kijk nu toch twee en een halve tellen. De kortgeknipte jongen valt inderdaad op in onze meute van langharigen. Hij is groot en duidelijk knap. Hij ziet er veel ouder uit, al kan dat natuurlijk niet. Hij is met Kasper in gesprek... Ik voel mijn hartslag zo ongeveer overal in mijn lichaam, ik voel me rillerig... Ik zie nu (toch weer drie tellen later) dat ze allebei glimlachen... Ik zou nu graag willen verdwijnen. Ik voel natuurlijk weer traantjes opwellen, al dan niet van woede.

We worden dan in kleine groepjes in waggelende hangende cabines geladen. De kabellift naar de vermaarde ijsgrot van de Mont Blanc. Normaal gezien zou ik, nee zouden wij, vooral wij twee samen, nu in eindeloze begeestering naar het landschap zitten te staren... Hier hebben we lang van gedroomd... Maar er valt in de eerste plaats al helemaal niets te zien, we zitten in een dichte nevel. Ge ziet nauwelijks wie er tegenover u zit. Iedereen vindt dit vreselijk, maar ik bedenk heel egoïstisch dat ik op deze manier tenminste geen lang gedroomd hoogtepunt, voor Kasper en mij, hoeft te missen... Ik verzin ter plaatse dat de berggoden me dit hebben willen besparen.

Gek genoeg is het hogerop, aan de gletsjer en vlakbij de ijsgrot, veel helderder. Hier willen de goden niet meer meespelen. We moeten nog een eindje klimmen tot aan de grot. Daar mogen we in heel kleine groepjes naar binnen gaan. Hoop ik nu echt dat hij aan de ingang op me staat te wachten? Om samen naar binnen te gaan?

Ik nader met mijn groepje de grot. Mijn hart bonst blij in mijn keel wanneer ik hem inderdaad aan de ingang zie zitten. Hij zit daar op een steen. Hij lijkt te wachten. Wacht hij echt op mij?

Dan ziet hij mij. Hij wuift niet en hij geeft ook geen teken. Maar ik zie van op die grote afstand gewoon dat hij op mij heeft gewacht en dat hij nu verwacht dat ik met hem naar binnen zal gaan. Ik ben heel blij. Gedurende enkele tellen... Ik tel die niet, want als ik blij ben tel ik zelden of nooit.

Maar dan lijkt iets me tegen te houden... Ik voel een soort boosheid in me opkomen. Ik blijf eerst staan en dan ga ik ook op een steen zitten. Ik voel me tegelijk kwaad en triest. Wil ik Kasper laten voelen wat ik de hele morgen heb moeten voelen? Wil ik dat hij dezelfde pijn voelt? Is dit een soort revanche? Het duiveltje wint het in elk geval van het engeltje en ik besluit niet naar hem toe te gaan. Opnieuw voel ik hoe de tranen er aan komen...

Intussen is bijna iedereen binnen in de grot geweest. Ik denk niet dat het iemand in het enthousiasme is opgevallen dat ik hier nog steeds op deze steen zit en dat Kasper daar boven nog steeds op zijn steen zit. Voor mij, en ik weet zeker ook voor hem, zijn deze twee verre stenen op dit ogenblik het centrum van ons universum.

Ik zit daar nog steeds te tellen wanneer iemand me plots hardhandig aan mijn arm trekt. Ik schrik op uit mijn trance. Het is Kasper. Hij kijkt ook tegelijk kwaad en triest. Hij neemt mijn polsen in zijn sterke greep en hij trekt me overeind. Ik snak naar adem. Ik begin meteen ook te huilen.

"Laat me los!" zeg ik snikkend.

"Ik laat u niet los!"

"Ga maar met die pipo van de Griekse de grot in...Ik ga nergens! Ik hoef die stomme grot niet te zien!"

Hij versterkt zijn greep en hij doet me nu pijn. Ik probeer hem weg te duwen, maar hij heeft nu ook een arm zo vast om mijn hals en schouder dat ik bijna niet meer kan bewegen.

"Aauw, Kasper!" schreeuw ik. "Ge doet me echt pijn!"

Hij lost nu zijn ijzeren greep. We snakken beiden naar adem. Hij omarmt me nu en hij zegt: "Kom nu asjeblief mee! Het spijt me echt..."

Ik kijk recht in zijn ogen en die zijn inderdaad bijna wanhopig. Ik ontdooi ogenblikkelijk. Ik omhels hem nu ook. Ik heb er geen idee van of er in de wereld rondom ons iemand getuige is van onze verzoening. Het interesseert me ook totaal niet. Kasper legt zijn arm om mijn schouder, zoals hij dat zo vaak doet, en samen klimmen we dat laatste stukje naar de fameuze ijsgrot.

Die blauwe grot ontgoochelt niet. Het is adembenemend mooi. Waarschijnlijk is het er ijsig koud, maar in vergelijking met de lange, onderkoelde ochtendtocht voelt dit nu hemels aan. We bewonderen de blauwige ijssculpturen en de witte gewelven van deze kathedraal, maar we kijken misschien nog meer naar... elkaar. De opluchting snikt bij mij nog duidelijk na. Intussen is iedereen al naar buiten. Wij zijn hier nu helemaal samen-alleen...

"De berggoden..." zeg ik en ik omhels hem.

Hij glimlacht. "Wat is met die berggoden?"

"Ik dacht efkes dat ze ons helemaal in de steek hadden gelaten..."

"Niet dus!" zegt Kasper. We voelen de immense opluchting in alles wat we zeggen en hoe we het zeggen. Zonder veel woorden.

Dikke Bus is duidelijk ook opgelucht wanneer hij ons ziet. "Eindelijk! Waar hebt gij twee uitgehangen? Zijt ge niet bevroren?"

"Die hebben genoeg anti-gel..." lacht Sander luid.

"Als ze bijeen zijn wel..." lacht een andere jongen.

"Dat rijmt!" buldert Dikke Bus. "Hier wordt grote poëzie geboren, mannekens!"

Terwijl iedereen nog lacht, zegt Dikke Bus tegen mij: “Alles terug in de sacoche?”

Ik knik. Hij ziet waarschijnlijk dat ik nog een beetje aan het nasnikken ben.

“Vanavond zou ik, als ik u twee was, maar beter warme chocomelk drinken... en niet uit een thermos...” lacht hij.

Ik glimlach en ik knik opnieuw.

Bijna terug aan de kabelbaan zeg ik tegen Kasper: “Ik zou wel willen dat Dikke Bus mijn papa was... weet ge?”

Dikke Bus loopt niet ver voor ons en ik dacht dat ik goed kon fluisteren... Dan zegt Dikke Bus plots lachend en redelijk luid: “Wat zegt ge toch? Ik ben toch uw papa! Hier toch! Van u allemaal!”

We lachen luid. “Is het nog ver, papa? Wat eten we seffens, papa?” roept Sander dan.

Die avond kan en mag de hele wereld weten en zien dat Kasper en ik onafscheidelijke vrienden zijn. Iedereen die het zou willen zien, ziet onze wijde glimlach. Iedereen die het zou willen opmerken, merkt op dat we constant speels aan elkaar hangen. Dikke Bus ziet dat uiteraard allemaal en hij glimlacht spontaan telkens wanneer hij ons tegen het lijf loopt of telkens wanneer we aan tafel een geslaagde opmerking proberen te maken.

Laat op de avond, wanneer heel wat jongens al naar bed zijn, spelen we zelfs zonder tegenstribbelen mee in het snode plannetje van Sander. Hij heeft zich voorgenomen om een wijdverbreide theorie te gaan toetsen aan een van onze klasgenoten... Het is Marc Drie, die meestal vreselijk snurkt. Sander beweert dat wanneer ge een vinger van iemand die heel vast aan het slapen is, in een bakje water houdt... dat die dan spontaan pipi gaat doen. Zo gezegd, zo gedaan... Sander zorgt er voorzichtig voor dat een vinger van Marc Drie in een kommetje water landt... We staan met minstens zes klasgenoten rond de snurkende Marc Drie.

“Hoe lang kan dat duren?” vraagt Kasper.

“Dat gaan we vaststellen...” fluistert Sander. “Dit is een wetenschappelijk experiment!”

We grinniken allemaal. Zeker wanneer ik uit de keuken terugkeer met twee witte keukenschorten. Ik geef die aan Sander en Kasper. Ze trekken die meteen aan en inderdaad, ze zien er als wetenschappers in een laboratorium uit. Hilariteit. Wel ingehouden natuurlijk.

We stellen vast dat Marc Drie onrustig begint te worden... We houden één bepaalde plek nauwlettend in het oog. Dat is niet zo moeilijk, want hij heeft alle dekens van zich af gegooid. En net wanneer we denken, of toch hopen, dat de natte bevestiging van onze stelling er aan komt, wordt Marc Drie met een schok wakker. Hij gooit het kommetje met water omver en hij zet zich recht... Hij kijkt schaapachtig om zich heen. “Wat is da? Meeh...” is zijn eerste reactie.

We lachen allemaal luid. Na twee tellen heeft hij het ook door. Iedereen in onze klas kent de theorieën van Sander. “Smeerlappen!” lacht hij nu. Hij kijkt meteen angstvallig naar zijn kruis. “Ik denk dat wetenschapper Sander gelijk heeft...” lach ik vrolijk. “Maar ge zijt iets te vroeg wakker geworden!”

“Ga eens lekker terug snurken!” lacht een andere jongen. “We proberen morgen opnieuw!” zegt Kasper.

Ondanks het mislukt experimentje gaat iedereen goedgemutst naar zijn eigen stapelbed. Er wordt nog wat nagelachen en gegekt. Iedereen van ons groepje roept dan nog naar iedereen een “Slaapwel, pipo!” Opzettelijk veel te luid natuurlijk. Maar wel plezant. Ik roep naar Sander dat we precies de Waltons zijn. In die iconische jeugdreeks over een grote familie op een Amerikaanse boerderij wensen alle kinderen elkaar op die manier iedere nacht welterusten.

“Good night, Benjamin! Good night, Caspar!” roept Sander in het Engels. Zoals altijd zal hij het allerlaatste woord hebben. We weten dat allemaal, dus we reageren daar niet opnieuw op.

In werkelijkheid heb ik het laatste woord. Toch hier in ons stapelbed. Ik fluister tegen Kasper, die al braafjes boven ligt: "Ik kom binnen een kwartierke bij u boven slapen!" Zijn vrolijke "Yep!" is dan het eigenlijke laatste woord.